Halmstrået, gnisten og bønnen

Der var engang en fattig kone, som boede i en lille landsby. En dag gjorde hun ild på skorstenen for at koge sig nogle bønner, og for at det skulle brænde hurtigere, stak hun en håndfuld halmstrå i ilden. Da hun rystede bønnerne ud i gryden, faldt en af dem ved siden af, uden at hun mærkede det. Den kom til at ligge ved siden af et halmstrå, og lidt efter sprang der en gnist ned fra ilden og faldt i nærheden af dem. "Hvor kommer I fra, godtfolk," spurgte halmstrået. "Gudskelov jeg slap ud af skorstenen," sagde gnisten, "ellers var jeg blevet brændt til aske." - "Jeg må også være glad over, at jeg har beholdt livet," sagde bønnen, " hvis jeg var kommet i gryden med mine kammerater, var jeg blevet kogt til grød." - "Og min skæbne var nær ikke blevet bedre," sagde halmstrået, "den gamle tog alle mine brødre, hele tresindstyve, og kastede dem på ilden. Heldigvis slap jeg fra hende og faldt herned." - "Hvad skal vi nu gøre," spurgte gnisten. "Jeg synes, vi skal holde sammen for fremtiden," svarede bønnen, "og for at vi ikke skal blive udsat for flere farer her, synes jeg, vi skal drage bort til et fremmed land."

De to andre syntes godt om forslaget, og de begav sig straks på vej. Men da de havde gået et stykke, kom de til en lille bæk, og da der ingen bro var, vidste de ikke, hvordan de skulle komme over. Halmstrået fandt imidlertid på råd og sagde: "Jeg lægger mig tværs over vandet, så kan I bruge mig til bro." Det sprang nu ud i vandet og lagde sig henover det, og gnisten, der var rask på det, begav sig nok så kæk ud på broen. Men da den var kommet et lille stykke ud, blev den bange, da den hørte, hvordan vandet brusede, og standsede og turde ikke gå videre. Der gik da ild i halmstrået, det brændte over i to stykker, og gnisten faldt hvislende ned i vandet og druknede. Bønnen, der endnu stod på bredden, brast i latter, da den så det, og lo så voldsomt, at den revnede. Det havde nu også været ude med den, hvis der ikke til alt held var kommet en skrædder forbi. Han fik medlidenhed med bønnen, tog nål og tråd frem og syede den sammen. Bønnen takkede ham mange gange. Manden havde imidlertid syet med sort garn, og deraf kommer det, at der er en sort stribe på alle bønner.

* * *